

[Aksel Larsen.]

og jeg benytter derfor lejligheden her ved første behandling i folketinget til at sige, at vi agter at afholde os fra at stemme.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Allerførst må jeg måske til det ærede medlem hr. Aksel Larsen sige, at der er jo nu engang her i dette høje ting og i det andet høje ting fastsat ganske bestemte regler for, hvornår et parti deltager i udvalgsarbejdet, og hvornår det ikke deltager, og jeg kan naturligvis ikke have nogen som helst bemærkning at gøre i anledning af det ærede medlems bebudelse af, at hans parti ikke vil deltage i afstemningen om disse lovforslag.

Til det ærede medlem fru Edel Saunte vil jeg gerne have lov til at gøre nogle ganske få bemærkninger. Jeg forstår meget vel det synspunkt, som bevæger det ærede medlem til ved disse lovforslags behandling at rejse spørgsmålet om, hvorvidt hele den fremgangsmåde, som hidindtil almindeligvis er anvendt i indfødsretssager, skal opretholdes eller ej, og især vel, om den kan forenkles til fordel for ansøgerne. Det er mit indtryk, at man ikke uden videre vil kunne stille sig på det standpunkt, at en sådan forenkling kan finde sted. Jeg tror, det rigtigste i denne sag ville være, at jeg tog en forhandling med det på dette område mest sagkyndige element i den høje rigsdag, nemlig det landstingsudvalg, der almindeligvis arbejder med indfødsretssager, således at jeg hos dette udvalg fik et indtryk af, hvor meget af det materiale, der almindeligvis forelægges det i hver enkelt sag, man anser for at være nødvendigt for sin bedømmelse, og hvor meget man måtte anse for overflødig. Det tilsagn, som er givet i min forgængers tid, vil jeg altså gerne på den foranledning, det ærede medlem har givet mig, gentage, og jeg tror, det er den mest praktiske fremgangsmåde, at jeg taler med landstingsudvalget om fremgangsmåden. Men jeg vil gerne sige, at man kan efter min mening ikke på forhånd hævde, at politiets deltagelse i disse sager bør undlades. Jeg tror, at netop i sager om indfødsrets meddelelse er afhøring en nødvendighed, i langt, langt de fleste tilfælde i alt fald, og jeg tror — og det forstod jeg også det ærede medlem mente —, at politiet, der jo tjener ikke blot justitsministeriet, men ethvert andet forvaltningsorgan, der har brug for dets bistand, er den faktor, der er bedst egnet til at foretage en vurdering her. Jeg har fra den kortvarige erfaring, jeg har fra arbejdet i det andet høje ting med indfødsretsforhold, et indtryk af, at

den enkelte ansøgers forhold til Danmark, altså spørgsmålet om, hvorvidt han er indlevet i danske forhold, i hvilken udstrækning han er det danske sprog mægtig og altså må siges at have tilknytning til Danmark, spiller en vis rolle for bedømmelsen i en lang række tilfælde, og grundlaget for denne bedømmelse kan i virkeligheden kun skabes gennem en afhøring. Naturligvis vil jeg deltage med det ærede medlem i beklagelsen over, at sagerne kan ligge — sådan som det påstås, og som det ærede medlem havde erfaring for, forstod jeg — hos politiet, om ikke i årevis, så dog i op til 1 år. Det er naturligvis meget beklageligt, og hvor vi finder sådanne tilfælde, skal vi fra indenrigsministeriets side have opmærksomheden henvendt på dem; og findes der ikke grunde derfor, må indenrigsministeriet jo overfor justitsministeriet og politiet anmode om en mere hensynsfuld behandling af sagerne, hvad tiden angår. Jeg håber, at den nye indfødsretslov og den praksis, der nu er indledet: at vi får indfødsretslove hyppigere forelagt under rigsdagssamlingerne, end man gjorde tidligere, vil bevirke, at der vil nedfælde sig en almindelig praksis med hensyn til behandlingen af disse sager, der i nogen grad vil imødekomme det ærede medlems ønsker.

Aksel Larsen: Jeg takker mangfoldigst for ministerens oplysning om, at der er ganske bestemte regler for, hvornår et parti kan deltage i udvalgsarbejdet. Jeg røber dog ikke nogen hemmelighed, når jeg siger, at disse regler var os i forvejen bekendt. Forholdet er imidlertid det, at selve rigsdagens sammensætning jo ikke modsvarer stemningen iblandt vælgerne, og at hvis løfterne af 1945 var holdt, ville det kommunistiske parti være i stand til at sætte folk ind i landstingsudvalgene og således være med til at behandle lovforslag som de i dag her forelagte og behandlede. Alene ved landstingsvalget i 1947 fik vort parti 71 000 landstingsvalgstemmer. Sådan som mandatfordelingen er i landstinget, har de øvrige partier derovre mandater for et stemmetal, der ville svare til, om kommunistisk parti havde ikke 1, men 4 eller 5 repræsentanter i landstinget. Nu være det naturligvis langt fra mig at give indenrigsministeren alene skylden for, at der er et sådant misforhold i repræsentationen i landstinget, men jeg må blot anføre det i anledning af, at jeg blev henvist til reglen. Jeg må iøvrigt sige, at reglerne for arbejdet i dette høje ting jo også er sådan, at partierne har lov til at tage skyldigt hensyn til hinanden. Det har det ikke mang-